

Μιχάλης Ρίζος

► **Η ταξική συγκέντρωση της Καμάρας στη ΔΕΘ, στις 5 Σεπτέμβρη, μπορεί να γίνει μεγάλο εργατικό γεγονός, που θα ανοίξει δρόμους**

Όλα δείχνουν ότι ο πολιτικός χρόνος συμπυκνώνεται σε ένα κοινωνικό τοπίο που βράζει. Ο συνδυασμός της απότομης φτωχοποίησης (ισοδύναμης, αν όχι ακόμη χειρότερης από τα πρώιμα μνημονιακά χρόνια), της πολεμικής προετοιμασίας σε μια Ανατολική Μεσόγειο που ετοιμάζεται να εκραγεί, της καταπάτησης των λαϊκών ελευθεριών και της αστυνομικής τρομοκρατίας που θυμίζει όλο και περισσότερο κράτος «Μεγάλου Αδελφού», φέρνουν το εργατικό κίνημα και τις ταξικές δυνάμεις, μπροστά σε πρωτόγνωρες προκλήσεις. Από αυτή τη σκοπιά, οι λαϊκές κινητοποιήσεις στη φετινή ΔΕΘ χρειάζεται να σημάνουν όχι απλά την έναρξη μιας τυπικής «αγωνιστικής χρονιάς», αλλά –κυριολεκτικά– την άμεση ταξική αναβάθμιση και τη συγκρουσιακή ικανότητα του κινήματος απέναντι στους βασικούς άξονες της αστικής πολιτικής. Ταλαντεύσεις και νέες χρονοκαθυστερήσεις δεν πρέπει και δεν μπορεί να υπάρχουν.

Η κυβέρνηση της ΝΔ δεν κάνει, άλλωστε, καμιά ανακωχή στην υλοποίηση του συνολικού, αντιδραστικού της προγράμματος, ακόμα και εν μέσω των απαντών κυμάτων του κορωνοϊού. Με μπαράζ νομοσχεδίων που στοχεύουν στο σύνολό τους στη δημιουργία του αναγκαίου «ζωτικού χώρου», εντός και εκτός συνόρων, για το ελληνικό κεφάλαιο και τις ξένες πολυεθνικές (παρότι τμήματα της κομμουνιστικής αριστεράς δεν αναμετρώνται με

αυτή τη στρατηγική, αναμασώντας τις θεωρίες «εθνικών και κυριαρχικών δικαιωμάτων»). Σε όλους τους τομείς, από την υγεία μέχρι το νερό και από την εκπαίδευση μέχρι τα λιμάνια, ο επενδυτικός πυρετός των ιδιωτών προϋποθέτει τη «σφαγή αγέλης» των εργατικών δικαιωμάτων και της περιβαλλοντικής ισορροπίας.

Από την κυβερνώσα αριστερά δεν μπορεί, την ίδια στιγμή, να περιμένει κανείς τίποτα. Η έλλειψη αντιπολίτευσης ακόμα και στα πλαίσια του ελεγχόμενου κοινοβουλευτικού δικομματισμού αποθρασύνει όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά συνολικά την αστική επίθεση (όλοι σχεδόν οι νόμοι και οι έκτακτες μνημονιακές διατάξεις της τελευταίας 10ετίας «έχουν συνέχεια», ισχύ και διαρκή επικαιροποίηση). Το «θα τα πούμε μετά» ή «θα τα πούμε στις εκλογές» που στην ουσία λέει ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού θα περάσει και μονιμοποιηθεί όλες οι αντεργατικές αναδιαρθρώσεις της ΝΔ, όχι μόνο δεν αποτελούν διέξοδο για τις πληττόμενες εργατικές μάζες, αλλά συνιστούν μια δεύτερη προδοσία σε βάρος τους, αυτή τη φορά ως αξιωματική αντιπολίτευση.

Η δε ΕΕ, με τα νέα πακέτα χρεοληστείας –και όχι αλληλεγγύης– που αποφασίζει, παραμένει ένωση δημοσιονομικής δικτατορίας υπέρ των μεγαθήριων της αγοράς. Δεν μπορεί να γίνει Ευρώπη των λαών ούτε καν Ευρώπη της υγειονομικής αλληλεγγύης, παρά τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς από τον κορωνοϊό (είναι τόσο αδιάστακτοι οι προύχοντες των Βρυξελλών που θυσιάσαν ακόμα και τους πόρους για τη δημόσια υγεία υπέρ της διάσωσης των επιχειρήσεων!). Όσο για τους πολεμοκάπηλους του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ, τους οποίους Μητσοτάκης και Τσίπρας έχουν βαφτίσει «συμμάχους», προσφέροντας τον λαό ως αιμοδότη για «του αφέντη το πετρέλαιο», η βοήθειά τους μεταφράζεται σε επιπλέον αβάσταχτα δις εξοπλισμών και σε νέες στρατιωτικές βάσεις.

Το πολιτικό κενό μπορεί να καλυφτεί μόνο αν μιλήσουν οι εργαζόμενοι. Όχι, όμως, με τον συνήθη τρόπο. Όχι συμβολικά. Το εργατικό κίνημα έχει δείξει σημάδια μιας νέας μαχητικότητας και αυτοοργάνωσης, που προσπαθεί να σπάσει το ασφυκτικό πλαίσιο του υποταγμένου, κυβερνητικού συνδικαλισμού. Δεν διαθέτει, όμως, ακόμα επαρκή και προωθητικά πολιτικά καύσιμα. Οι πρωτοπόροι συνδικαλιστές, οι οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς χρειάζεται τώρα να συντονιστούν, όχι μόνο στην αναγκαία κοινή δράση, αλλά και στην πολιτική-προγραμματική υπέρβαση του πλαισίου συγκρότησης.

Η ευθεία αντιπαράθεση με την κυβέρνηση, τον αριστερό κυβερνητισμό (που πλέον ταυτίζεται με τη διαχείριση και αναπαραγωγή της αστικής πολιτικής), τις υπερεθνικές συμμαχίες και οργανώσεις της αστικής τάξης (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΕΚΤ) είναι πρωταρχική ανάγκη για

αναπνεύσουν και να γίνουν πιο συνεκτικά και ρεαλιστικά τα εργατικά αιτήματα. Πώς να συσπειρωθεί πιο πλατιά και πιο «απεργιακά» ο εργατόκοσμος για «μόνιμη και σταθερή δουλειά, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, απαγόρευση απολύσεων και διαγραφή των χρεών των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, καθολική δημόσια υγεία, παιδεία, ασφάλιση, μείωση του εργάσιμου χρόνου, αν πολιτικά περιμένει μια κυβερνητική αλλαγή που δεν αλλάζει τίποτα; Αν οι ταξικές δυνάμεις και η αντικαπιταλιστική αριστερά τού μιλάνε μόνο για αγώνες και συνδικαλιστικές διεκδικήσεις και δεν συνδέονται τα αιτήματα με πολιτικούς στόχους, όπως «να χάσουν οι επιχειρήσεις σε κέρδη και ιδιοκτησία με εθνικοποιήσεις, να αυξηθεί η φορολογία τους, να διαγραφεί το χρέος, να ανατραπεί το δημοσιονομικό σύμφωνο και να αποδεσμευτούμε από την ΕΕ, να περιοριστούν δραστικά οι πολεμικές και αστυνομικές δαπάνες»; Αν δεν συντονίζονται σε ενιαίο σχέδιο διακλαδικών αγώνων και οργάνωσης με πολιτικά χαρακτηριστικά;

Ακόμη πιο επίκαιρο το σύνθημα «Μόνο ο λαός μπορεί να σώσει τον λαό» Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι φέτος, η συγκέντρωση στην ΔΕΘ θα είναι «απαγορευμένη». Όπως ήταν και η Πρωτομαγιά, όπως και οι συναθροίσεις με την καραντίνα. Η ψήφιση του χουντονόμου μέσα στο καλοκαίρι θέλει να βάλει στο γύψο κάθε λαϊκή διεκδίκηση και διαμαρτυρία. Εμείς, όμως, δεν πρέπει να σωπάσουμε, αλλά να φωνάξουμε πιο δυνατά και πιο στρατηγικά. Μέσα στην πανδημία αποδείχθηκε περίτρανα ότι «μόνο ο λαός μπορεί να σώσει το λαό». Μπροστά στην ακόμα μεγαλύτερη κοινωνική βαρβαρότητα που μας ετοιμάζουν είναι αναγκαίο να σχεδιάσουμε μια πολιτική απάντηση του εργατικού κινήματος σε συνδυασμό με την ανυπακοή και την ανάπτυξη μαχητικών αγώνων για την ανατροπή.

Από εδώ και πέρα θα πάμε αλλιώς!

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ το Σάββατο 1 Αυγούστου